

Expedició femenina a l'Himalaia

NPC

Ben aviat, concretament d'u de gener de 2002, farà un any que la Marisa Huguet i l'Ismael Monsonís viuen a Arnes, entre nosaltres; una parella jove i ferma, esportistes, enamorats de la muntanya. Tenim en ells dos terraltins d'adopció, i això és important, ja que si bé ningú no tria el lloc on neix, alguns, no molts, han tingut la sort o el privilegi d'escollir el lloc on volen viure. I ells, la Marisa i l'Ismael, s'han decidit per la Terra Alta.

La Marisa però potser encara no hagi tingut temps d'habituar-se al ritme i al tarannà arnerol. Ha passat els darrers dos anys preparant una expedició a l'Himalaia, concretament al Shishapangma, un cim de 8013 metres. Una expedició que s'ha dut a terme amb èxit els mesos de setembre i octubre i que, en certa manera, podem considerar atípica, ja que en formaven part només dones. Fins i tot eren dones les ajudants, les sherpes. Ara, ja de retorn a Arnes, mantenim amb ella una breu conversa a la biblioteca del poble.

Què va ser el que us va dur a l'Ismael i a tu a triar viure al nostre poble, a la comarca de la Terra Alta?

Les muntanyes, el Port, fugir de la ciutat. Havíem buscat en altres indrets, concretament prop de Montserrat, però això ens va entusiasmar en conèixer-ho. Hi havia un inconvenient tanmateix, la llunyania, sobretot llunyania de la feina. De fet, des de 1991, que fou quan ens decidirem, ens costà deu anys radicar-nos a Arnes.

Què és per a tu el Port? Potser un bon lloc d'entrenament?

En residir a Arnes sí, però no és tan sols això. Per damunt de tot és el lloc on m'agrada viure. De vegades penso que, per acabar-ho d'arrodonir, el millor fora habitar en un mas al bell mig del Port, quelcom assemblat al Mas de les Valls.

Com ha estat la teva recent experiència a l'Himalaia? Con us ha anat pel fet de ser un equip format només per dones?

Molt bona, en aquests moments crec que puc parlar d'una experiència i una expedició irrepetibles. La relació entre nosaltres ha estat magnífica i el temps atmosfèric esplèndid. La muntanya fou generosa, ho diria així, dels vint-i-cinc dies que hi

passarem vint-i-tres foren de bon temps. Potser hi hagué algun problema amb l'altitud, però la resta ho compensà amb escriure.

Altres aspectes han estat iguals a les expedicions compostades per homes o a les mixtes. La diferència ha estat sobretot en el comportament de la resta de la gent, no estan fets a la idea d'una expedició formada només per noies; potser per això els resultats han estat fins i tot millors. I hem gaudit de molts moments emotius, deguts, potser, al nostre tarannà, a determinats trets del caràcter femení.

D'alguna manera heu viscut de molt a prop alguns dels darrers esdeveniments internacionals. Com us en vareu assabentar? Quina ha estat la teva impressió?

No ho hem viscut, ans al contrari, no ens hem assabentat de res. Fins el moment de tornar a Katmandú no vàrem saber el que havia succeït, perquè no estàvem comunicades. Ben segur n'estàveu molt més assabentats ací, a Espanya. A nosaltres tan sols ens va afectar en ser cancel·lats un parell de vols degut a que l'avió, que havia de fer escala a Karachi, anava buit.

L'expedició ha retornat, però les seves activitats no s'acaben. La Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya els ha concedit el Premi a la Millor Activitat Alpinista Col·lectiva de l'any, i National Geographic (RBA) publicarà un llibre sobre aquesta ascensió al Shishapangma. La seva autora, la Sílvia, la metgessa del grup, es basa en els diaris i les impressions personals de les seves companyes.